

Sygn. akt *XVII AmE 123/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 14 grudnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *Sp. J. w Z.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o obliczenie opłaty z tytułu udzielonej koncesji

na skutek odwołania (...) *Sp. J. w Z.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 listopada 2016 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od (...) *Sp. J. w Z.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

SSO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmE 123/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 listopada 2016 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1 – 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r. Nr 60 poz. 387 z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015, poz. 613 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla (...) *Sp. J.* (powód) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 czerwca 2011 r. na kwotę 4262 zł. (decyzja k. 3 – 6 akt sądowych).

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie domagając się uchylenia zaskarżonej decyzji i orzeczenia o nieuzasadnionym naliczeniu opłaty koncesyjnej ze względu na:

1. zaistniałe przedawnienie,
2. nieuprawnione podwójne naliczenie opłaty koncesyjnej przez Prezesa URE.

W uzasadnieniu odwołania powód podał, że roszczenie Prezesa URE uległo przedawnieniu stając się bezprzedmiotowe ze względu na upływ czasu. W tym przypadku sprawa dotyczy roszczenia o charakterze okresowym jakim jest udzielona koncesja, a do którego ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia.

Powód podniósł, że wniósł opłatę za rok 2011, zaś Prezes URE swoją decyzją usiłował zobligować go do uiszczenia dwukrotnie tej samej opłaty koncesyjnej. W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy koncesja powoda wygasła w 2011 r. i powód w tym samym roku wystąpił o jej przedłużenie. Przedmiotowa koncesja nie została jednak przedłużona, lecz wydana na nowo, bez zachowania ciągłości.

Żądanie przez Prezesa URE uiszczenia opłaty zarówno za pierwotną jak i nową koncesję jest dalece nieuprawnione i niesprawiedliwe.

Opłaty koncesyjne nalicza się na podstawie art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, który stanowi, że przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja doprecyzowuje w treści § 1 i § 4 Rozporządzenia, iż wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, zwanej dalej „opłatą”, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat (...).”

Powód podał, że ze względu na fakt, że działanie Prezesa URE jest procederem dokonywanym na szeroką skalę stan faktyczny sprawy jest tożsamy dla większej liczby podmiotów i dlatego swoje zdanie wyraziła (...) Izba (...) określając praktykę Prezesa URE jako niezrozumiałą i sprzeczną „z celem, jakiemu miała służyć regulacja i z literalnym brzmieniem przywołanych wyżej przepisów”.

Powód podzielił opinię (...) Izby (...) wskazując, że opłata koncesyjna miała być naliczana jednorazowo na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym. Powód podkreślił tym samym, iż z uwagi na fakt, że opłata koncesyjna jest obciążeniem publicznoprawnym o charakterze daniny publicznoprawnej, regulujące ją przepisy podlegają precyzyjnej interpretacji, co oznacza, iż wszelkie niejasności ich dotyczące winny być rozstrzygane na korzyść podatnika.

Zdaniem powoda pobranie przez URE dodatkowej opłaty koncesyjnej byłoby aktem dalece niesprawiedliwym, prowadzącym do bezpodstawnego wzbogacenia Skarbu Państwa kosztem nieuprawnionego zubożenia powoda. (odwołanie od decyzji k. 7 – 9 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wniósł również o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy przesłanych na podstawie art. 479⁴⁸ § 1 k.p.c. Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów przy piśmie z dnia 5 kwietnia 2017 r. – na okoliczność prawidłowości zaskarżonej decyzji oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu tj. decyzji Prezesa URE z dnia 24 czerwca 2011 r., załączonej do odpowiedzi na odwołanie, na okoliczność uzyskania przez powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi. (odpowiedź na odwołanie k. 37 – 42 akt sądowych).

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2018 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał swoje stanowisko w sprawie oraz wniosł o oddalenie odwołania.

Wskazał, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do uznania, że opłata koncesyjna została uiszczona w podwójnej wysokości, nie uległa również przedawnieniu, gdyż nie jest świadczeniem okresowym. Nie mają zastosowania przepisy ogólnie pojętego prawa prywatnego – cywilnego, tylko przepisy prawa administracyjnego – ordynacji podatkowej. Opłata koncesyjna jest daniną publiczną.

Pełnomocnik pozwanego oświadczył, że powód nie skorzystał z prawa przedłużenia koncesji. W związku z tym została wydana nowa koncesja.

Wniosek Spółki z dnia 19 sierpnia 2016 r. musiał być potraktowany jako wniosek o udzielenie nowej koncesji, a nie jej przedłużenia ze względu na późny termin jego złożenia.

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2018 r. Sąd postanowił dopuścić dowody zgromadzone w materiale postępowania administracyjnego na okoliczności podane w decyzji i pismach procesowych stron oraz dowód z dołączonej do odpowiedzi na odwołanie koncesji udzielonej powodowi decyzją z dnia 24 czerwca 2011 r.

W imieniu powoda na rozprawę nikt się nie stawił, zawiadomienie o rozprawie zostało doręczone prawidłowo (protokół rozprawy k. 57 – 58 akt sądowych).

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Powód (...) Sp. J. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie pod numerem: (...). Przedmiotem działalności Spółki jest między innymi sprzedaż detaliczna paliw do pojazdów silnikowych na stacjach paliw (k. 14 – 21 akt sądowych).

W dniu 10 czerwca 2011 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek powoda o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją z dnia 24 czerwca 2011 r. udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (k. 44 – 46 akt sądowych).

Udzielenie powodowi powyższej koncesji obligowało go do wniesienia z tego tytułu opłaty (zwanej dalej też „opłatą koncesyjną”) - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat”.

Opłata koncesyjna powinna zostać obliczona przez powoda i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji. Prezes URE ustalił, że do tego dnia nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna.

Powód w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...)zł, co wynika z Formularza opłaty koncesyjnej.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 12 maja 2016 r. Nr (...) wezwał powoda do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania wraz z odsetkami za zwłokę za okres od dnia 26 lipca 2011 r. do dnia wniesienia opłaty oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. (k. 1 akt administracyjnych).

Pomimo powyższego wezwania powód odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko w sprawie. W piśmie z dnia 20 maja 2016 r. powód stwierdził, iż „oddala wezwanie do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z uwagi, że ww. wezwanie jest niezasadne”. (k. 4 akt administracyjnych). Natomiast w mailu z dnia 16 maja 2016 r. powód podniósł, iż uiścił już opłatę od innej udzielonej mu koncesji. Opłata została wysłana w dniu 31 marca 2011 r. na kwotę 4262,23 zł (k. 3 akt administracyjnych).

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 8 sierpnia 2016 r. zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej dla (...) Sp. J. decyzją Prezesa URE z 24 czerwca 2011 r. Jednocześnie powód został wezwany do nadesłania wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej, którego wzór powód otrzymał na odwrocie wezwania do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz do potwierdzenia uiszczenia wymaganej opłaty wniesionej na rachunek bankowy Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto powód zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a. został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez powoda w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 24 czerwca 2011 r. koncesji. (k. 6 – 6V akt administracyjnych).

W odpowiedzi powód nadesłał pismo z dnia 19 sierpnia 2016 r. do którego dołączył kopię pisma z dnia 21 marca 2011 r. zaadresowanego do Prezesa URE. W piśmie tym prosił o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie udzielenia (przedłużenia) koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. W piśmie tym zwrócił się również o przedstawienie zestawu dokumentów wymaganych przy postępowaniu o udzielenie koncesji. Na pismo to nie uzyskał odpowiedzi. (k. 8 – 9 akt administracyjnych).

Pismem z dnia 06 września 2016 r. Prezes URE poinformował powoda, że w przedmiotowej sprawie zgromadzony został materiał dowodowy pozwalający na podjęcie decyzji. Jednocześnie zawiadomił powoda, że zgodnie z art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. strona ma prawo do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień. (k. 13 akt administracyjnych).

Powód w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 34 ust. 1. ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.).

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków

następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: M. Z. (red.), S. M. (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016].

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 5 maja 1998 r. wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy w szczególności zwrócić uwagę na fakt, chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej, lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, wnoszonym proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta ono z udzielonej koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji, ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę. Powyższe znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym w § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, iż w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W ocenie Sądu, na gruncie niniejszej sprawy, należy uznać, iż na powódzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w związku z wydaną decyzją z dnia 24 czerwca 2011 r. koncesją na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 01 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2030 roku. Powód wypełnia przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalnia powoda uiszczenie opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 27 czerwca 2001 r. i obowiązującej do 30 czerwca 2011 r. W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia – wbrew twierdzeniom powoda – z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 prawa energetycznego o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza jest tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od przedsiębiorcy spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 PE, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Reasumując należy stwierdzić, że fakt, iż powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej koncesji, przesądza o obowiązku uiszczenia opłaty od „nowej” koncesji. Mając na uwadze to, że powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, Sąd uznał, że pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

Jeśli zaś chodzi o zarzut przedawnienia co do naliczenia w decyzji opłaty koncesyjnej i wiążący się z tym obowiązek jej uiszczenia należało zważyć co następuje.

Jak już wcześniej wyjaśniono do oceny przedawnienia roszczenia majątkowego wynikającego z zaskarżonej decyzji w stosunku do powoda zastosowanie mają przepisy ordynacji podatkowej – ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.).

Z przepisu art. 2 § 2 tej ordynacji wynika, że jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy jej działu III stosuje się również do opłat, do których ustalenia lub określenia ustalone są inne niż wymieniono w § 1 pkt 1 organy. W przedmiotowej sprawie opłatę koncesyjną ustalił Prezes URE i w związku z tym na podstawie art. 2 § 2 ordynacji stosuje się do niej rozwiązania przewidziane w dziale III tej ustawy, gdyż nie sprzeciwiają się temu odrębne przepisy.

Do obliczenia czy roszczenie Skarbu Państwa – Prezesa URE jest wymagalne czy też przedawnione zastosowanie ma przepis art. 70 § 1 działu III ordynacji stanowiący, że zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Przekładając treść cytowanego przepisu na grunt rozpoznawanej sprawy należy uwzględnić, że termin płatności opłaty koncesyjnej upłynął z końcem 30 dnia od udzielenia koncesji decyzją pozwanego z dnia 24 czerwca 2011 r. Jednak przedawnienie zapłaty tej należności rozpoczęło swój bieg z końcem 2011 r.

Bieg ten zakończyłby się z końcem 2016 r., gdyby nie fakt, że został przerwany wszczęciem w dniu 8 sierpnia 2016 r. postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem w dniu 15 listopada 2016 r. zaskarżonej decyzji.

W związku z tym do przedawnienia roszczenia nie doszło.

W tym stanie rzeczy brak było podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. Dlatego Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania tj. w dniu 05 grudnia 2016 r.